

kneginja Olga Aleksandrovna. Povabila je džigite na obed ter jim je razkazala svoj vrt, jezero na vrtu in vse svoje gospodarstvo.

Tako širijo kazaki-džigiti slavo ruskega imena po svetu, ena skupina v tej,

druga v drugi državi. Toda kolikor moremo posneti iz njihovih listov, vlada v njihovih srcih silno domotožje po lepi domovini. Zato jim iz srca želimo, da bi prej kot prej zopet mogli napajati svoje čile konje v bistrem Kubanu!

Najveličastnejša proslava dveh jubilejev v Sloveniji.

Sprejem in pozdravi v soboto.

1900letnico Zveličarjevega rojstva in biserni mašniški jubilej nadškofa dr. A. B. Jegliča je proslavila Slovenija v soboto in nedeljo s sijajno manifestacijo ljubezni in spoštovanja do Kristusa in svojega toliko letnega nadpastirskega voditelja. Že vožnja jubilarja iz Gornjega grada do Ljubljane v soboto popoldne je bila dokaz, kako časti slovenski narod duhovnega očeta, ki je vladal 30 let svoje ljudstvo. Vse župnije od pričetka vožnje do Ljubljane so tekmovalle glede zmagoslavnega sprejema in pozdrava sivolasega in toliko priljubljenega nadškofa. Na stotine mlajev je stalo ob cesti, povsod zastave, slavaloki, venci, cvetlice, otroci, odrasčeni in mladina z duhovščino so prihitali od vseh strani svojevoljno, da pozdravijo v gostih špalirjih vladiko, ki je desetletja naš narod vodil, zanj deloval, z njim trpel ter mu je še danes v visoki starosti ljubljani oče.

Ob prihodu nadškofa v Ljubljano je bilo mesto v zastavah, povsod ljudske množice, ki so pozdravljali burno slavljenca po ulicah in pred ljublj. stolnico, kjer so čakali nadškofa: vladike, infulirani cerkveni dostojanstveniki in vsa ljubljanska duhovščina. Pri izstopu iz avtomobila je izrekel jubilar tu kratko dobrodošlico ljubljanski vladika dr. Rožman. Po zahvali dr. Jegliča je bil slovesen vhod v cerkev, kjer je molil nadškof lavretanske litanijske. Po molitvah v cerkvi se je podal nadškof v škofijo in bil med potjo navdu-

šeno pozdravljen od udanih mu množic.

V soboto zvečer je priredila jubilar tu Pevska zveza v veliki dvorani »Uniona« slavnostni koncert, za katerega so bile razprodane vstopnice že začetkom tedna. Koncerta es je udeležilo poleg dr. Jegliča 12 škofov in zelo mnogo drugih odličnih osebnosti. Pri koncertu je sodelovalo okrog 350 pevcev ter pevk. Med koncertom je imel nagovor na biseromašnika predsednik Katoliške akcije dr. M. Krek. Po jedrnatem govoru je odmevala cela dvorana navdušenih vzklikov veselja, ljubezni in spoštovanja do vladike, ki slavi kot voditelj slovenskega ljudstva tako red in pomenljiv jubilej.

Glavna proslava v nedeljo.

Nedeljska proslava obeh jubilejev je bila gotovo ena največjih manifestacij, kar jih je doživela Slovenija, saj cenijo udeležence iz vseh delov naše domovine do 60.000. Že v soboto ponoči je došlo v Ljubljano več vlakov in med temi tudi 3 vlaki štajerskih romarjev na Brezje, ki so se tudi udeležili Kristusove in nadškofove proslave. V nedeljo od 7. ure naprej so se premikale cele procesije od ljubljanskega kolodvora proti Stadionu. Med pešci je bilo vse polno okrašenih vozov, kolesarjev, in vse je mnenja, da toliko pestrih narodnih noš še ni videla Ljubljana kakor tokrat.

Krog pol desetih so prišle v Stadion prve skupine narodnih noš, 100 parov in 120 zastav Marijinih družb. Nazad-

nje so prikorakale še druge narodne noše, okrog 1500, ki so zavzele ves prostor levo in desno od oltarja. Krog stopnic oltarja se je postavilo 5 godb, nekoliko više nad njimi so se zbrali pevski zbori. Na vsaki strani oltarja sta bili postavljeni dve tribuni za častne goste. Na desni strani za škofe ter cerkvene dostojanstvenike, na levi za predstavnike oblasti.

Pred pričetkom slovesnosti, ki je začela ob 10. uri, so se pojavili na tribuni kot zastopniki vlade trije ministri, ban in podban, kraljevi adjutant in razne druge odlične osebnosti.

Z jubilarantom so prišli v sprevedu in nato zavzeli častna mesta na tribuni tudi vsi v Ljubljano došli jugoslovanski škofje, tako zagrebški nadškof dr. Anton Bauer, belgrajski nadškof Ivan Rafael Rodič, uniatski škof Dionizije Njarađi iz Križevcev, ki je med našim ljudstvom vzbujal posebno pozornost, ker je imel mesto mitre, kakor jo nosijo naši rimskokatoliški škofje, na glavi po grško-katoliškem običaju krono, dalje mostarski škof Alojzije Mišić, šibenški škof dr. Jerolim Mileta, splitski škof dr. Kvirin Klement Bonefačić, dubrovniški škof dr. Josip Marija Carevič, krški škof dr. Josip Srebrnič, skopljanski škof dr. Janez Gnidovec, mariborski škof dr. Ivan Tomažič ter ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

Iznad oltarja se je dvigal 9 metrov visok križ. Ob pojavu jubilaranta na slavnostnem prostoru je zadonela pesem »Biseromašnik bod' pozdravljen!« Ko so se polegli tisočeri in tisočeri glasni pozdravi, je spregovoril ljubljanski škof dr. Rožman. Prekrasni škofov govor so prenašali zvočniki, da so čuli vsako besedo razločno v najbolj oddaljenih kotih Stadiona. Vso slavnost pa je prenašal radio vsem onim, katerim ni bilo mogoče se osebno udeležiti obeh jubilejev.

Po govoru dr. Rožmana je daroval sivolasi jubilarant biserno sv. mašo.

Širite „Sl. Gospodarja!“

Kako sem poslednji čas svojega življenja hrepenel po gozdni samoti. Kakor jelen po čisti studenčnici, kakor preganjani po varnem zavetju, kakor otrok po materinem naročju.

Sinoči pa, ko je plaval mesec nad vrhovi jelk, ki stoje okrog mene in moje lične gozdne hišice, tako srebrn in lep, in ko sem slišal mirno dihanje spečih dreves, je takole v mesečini izpolnjene ljubezenske bližine — domotožje zopet prišlo in začel sem se bati, da pač tudi ta gozd ne bo tisto, kar naj bi mi bilo k miru.

Jaz kot človek iz velikega sveta sem se smejal svetobolju; toda hudo je, ker ne vem, za čim pravzaprav koprnim.

Za starim življenjem? Gotovo ne. Njegovo veselje sem moral poplačati z neumno zapravljenim denarjem, z bednimi očitki vesti, z izgubljenim zdravjem. Huje kakor najpodlejši oderuh me je ogoljufalo življenje, je za ceno svoje ničevosti terjalo milijonske obresti in jaz bedak nisem opazil, ali pa nisem hotel opaziti, kako nesramno sem bil varan, ampak sem vse, prav vse plačal.

Ali pa hrepenim po svojih prijateljih? Neki pesnik je rekel: »Žalostna je pesem, tista namreč o dobrih prijateljih.« Imel sem celo množico »prijateljev«. Večina so bili kratkočasni, sijajni tovariši pri igri, vinu in plesu; toda če je eden izmed njih odšel, ni pustil nikakršne praznote za seboj; prav lahko se je našel, ki ga je nadomestil. Potem jih je bilo nekaj, ki so me izkoriščali; bili so to siromaki, katerim naj bo odpuščeno. In bil je med njimi še eden, pobožnjakar, ki mi je venomer pridigoval o morali. Ta je bil med vsemi najbolj priskuten in zopr. Pomagal sem mu bil na noge, da je odšel, in sedaj se peča z menoj le na ta način, da mi dela sramoto. Štiri prijatelje sem imel: enega, kateremu sem se lahko vsega izpovedal in ki je vedno našel zdravilno besedo — ta je umrl — in drugega, ki je menil, da je bistvo prijateljstva v tem, da si poveš vselej nepopačeno resnico in ki mi je zato vsak dan in vsako uro oporekal in postajal surov. S tem se zabavam sedaj rajši pismeno. Tretjega je vrglo življenje daleč na

Resnice v pregovorih.

»Dež za solncem mora biti!« rekel je pijanec, ki se je vračal po noči domov in je v trenutku, ko se je luna skrila za oblake, padel v mlako.

»Čas vse rane zaceli!« Ta pregovor je čital imeniten zdravnik in pripomnil: »Torej je čas največji goljuf sveta, ker nam sicer rane zaceli, a naposled nas pa vendar — vse podavi.«

Zakonska sol.

Učitelj je obravnaval v šoli sol. Ko je začel govoriti o njeni uporabi pri soljenju jedil, vpraša nekega šolarčka:

Ob koncu sv. daritve so zapeli pevci ob spremljanju godbe »Povsod Boga« in državno himno »Bože pravde«.

Sledila sta še govora zagrebškega nadškofa dr. Bauerja in lavantinskega škofa dr. Tomažiča.

Zaključil je manifestacijo najiskrenejši del proslave — odhod jubilanta v častnem spremstvu med ganljivim nazdravljanjem iz grl tisočeri mno-žic, ki so klicale: »Bog živi našega nadškofa! Naj živi naš biseromašnik!«

Vrhunec je doseglo ljudsko navdušenje, ko se je ob izhodu iz Stadiona slavljence obrnil in podelil zbranemu narodu svoj blagoslov.

Cela dopoldanska manifestacija je potekla v najlepšem redu. Sledilo ji je skupno kosilo, katerega se je udeležilo 12 škofov, cerkveni dostojanstveniki in pripravljalni odbor.

Ob treh popoldne bi se imel vršiti na Stadionu koncert Pevske zveze, pri katerem bi naj sodelovalo 2400 pevcev, a ga je preprečilo silno neurje. Mesto koncerta na prostem se je vršila v stolni cerkvi cerkvena svečanost z litanijami in petjem.

Sv. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 6. t. m. priredi šentpetersko gasilno društvo v gostilni pri Kovačiču vrtno veselico s koncertom. Začetek ob 14. uri. Vabljeni gasilci ter drugi gostje iz domače župnije, Maribora in od drugod.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Poročila se je dne 17. julija vzgledna članica tukajšnje Marijine družbe Micika Partličeva iz Jurskega dela s pridnim mladeničem Jožefom Šuman iz Gasteraja, tudi član Marijine družbe, Micika je že tri leta po svoji rajni materi skrbno gospodinjila s svojim priletnim očetom in sestrami. Njuna lepa priprava na zakonski stan nam je porok, da bo Partličeva hiša, kakor dozdaj še nadalje ostala poštena in zgledna. Na go-

stiji se je nabralo za afrikanke misijone 62 Din.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Nenadoma se je zopet oglasila bela žena v Petričevi hiši v Gornji Voličini ter po kratki mučni bolezní preselila v večnost 38letnega sina Jožefa, ki je bil vzor marljivosti in neutrudljive delavnosti. Marsikatero oko je plakalo za njim, ker je bil v uslugo in pomoč vsakomur, kjer in kolikorkoli je mogel. Dobri pogrebi so zbrali za »kruh sv. Antona« v odkup afrikanških sužnjev 111 Din, za kar jim prisrčni »Bog« plačaja!

Zikarce. (Smrt blage matere.) V Zikarcah št. 42, občina Sv. Barbara pri Mariboru, je preminula posestnica gospa Marija Bezjak. Pokojnica je bila mati policijskega podnadzornika v Ljubljani g. Franca Bizjaka, ki je služboval svoječasnó v Mariboru. Dosegla je starost 75 let. Bila je blaga žena, dobra gospodinja in mati. Globoka vernost in pobožnost sta bili poleg pridnosti in skrbnosti za blagor svojcev glavna njena vrлина. Pokopali so jo dne 24. julija pri Sv. Barbari. Svetila ji večna luč — žalujočim pa naše iskreno sožalje!

Hajdina pri Ptuj. Dne 16. julija t. l. smo praznovali v Hajdini 20letnico obstoja prostovoljnega gasilnega društva Hajdina. Cerkev, gasilci, šola in občinstvo so se združili k skupnemu delu, da bi bil dan čimbolj slovesen. Gasilno društvo je dobilo polno priznanja za svoje človekoljubno delo. Velike množice občinstva so se udeležile slavnostne sv. maše, katero je daroval ptujski prošt g. dr. Zagar ob asistenci domačega g. župnika in g. p. Antona. Pred blagoslovitvijo motorne brizgalne je prekrasno govoril g. prošt o nalogah gasilcev, stavljajoč največjo Ljubezen — Jezusa Kristusa — vsem za vzgled. Načelnik gasilnega društva g. Petje je govoril o delovanju in težavah društva. Kot tretji govornik je nastopil podstarosta Jugoslovanske gasilske zveze g. Musek, ki je z iskrenimi besedami čestital društvu k lepim uspehom. Predpoldanska slavnost se je zaključila z mimohodom vrlih gasilcev, ki so prišli v obilnem številu iz bližnje okolice. Pri skupnem obedu se je izreklo več lepih napitnic gospej in gospodu Carl, ki sta kumovala novi motorni brizgalni. S tom-

bolo, katere je bila zelo dobro obiskana, se je zaključil slavnostni dan, ki bo vsem ostal v najlepšem spominu.

Sv. Bolhenk pri Središču. V naši župniji je dne 25. julija umrl trgovec in posestnik g. Ivan Rau. Naj v miru počiva! Žalujočim naše iskreno sožalje!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Zadnjo nedeljo so nas vzdramili Antonjevcani. Igrali so pri nas dve krasni burki, katere še nam danes vzbujajo lepe spomine. — Preselili sta se dve najstarejši Marijini družbenici v večnost. Kata Divjak iz Zagajskega vrha in Marija Zavernik iz Benediškega vrha v 73. letu življenja. — Omeniti še je, da se bliža 11. avgust. Po vojni se vrši po običaju romanje na Sladko goro. Tudi letos ne bomo tega opustili, temveč še številnejši hočemo biti. Spred je ta: Dne 11. vagusta zjutraj ob šestih bo pri Sv. Treh kraljih sv. maša za romarje. Nato odhod čez Sv. Trojico na Ptujsko goro, tamkaj večernice in počitek. Naslednji dan sv. maša in odhod skozi Majšperg na Sladko goro. Tu se posvetimo prebl. Devici. Naslednji dan obiščemo znano božjo pot sv. Roka in nato povratek na Poljčane in z vlakom v Maribor. Vsi, ki se udeležite romanja na Sladko goro, se prijavite pri Sv. Benediktu št. 2.

Sv. Trije kralji v Slov. goricah. Praznik Marije Device Vnebovzete bomo zopet slovesno obhajali. V ponedeljek v predvečer bo ob šestih pridiga, v mraku rimska procesija, na praznik dvojno sv. opravilo, 4 sv. maše. Romarji iz Slovenskih goric, iz Prekmurja in iz Medžimurja, na veselo svidenjel!

Formin. K boljšemu življenju nad zvezdami je poklical Vsemogočni v nedeljo dne 23. julija prevžitkarico Ano Kovačec. Pokojnica je bila vzgledna žena in odkrit značaj. Bila je pravi tip slovenske žene: skromna, skrbna, pobožna in požrtvovalna za vse dobro. Mehkužnosti in udobnosti ni poznala; njeno življenje, kakor se je sama večkrat izjavila, je bilo polno težav in napornega dela. Skoro do zadnjega zdrava in zaposlena z raznimi deli v prid domačim in sosedom, je po bridkem bolehanju, previdena s tolažili sv. vere, v 71. letu starosti preminila. Dobro ženo priporočamo vsem znancem v pobožno molitev in blag spomin!

»France, kaj pa storijo tvoj oče, če jim ni meso dovolj soljeno?«

Učenec: »Tedad ga vržejo materi v glavo.«

Vzgleđ.

Bratu nekega duhovnika, ki je vedno pridigal proti nezmernosti, reče nekdo: »Glej, kako uči tvoj brat, ti pa si vendar največji pijanec!«

»Tega ne razumeš!« se odreže pijanec, »jaz in moj brat delujeva skupaj. On pridiga in uči proti pijančevanju, jaz sem mu pa v — strašilni vzgleđ.«

Prepir za možovo brado.

Neka Parižanka je vložila pred kratkem

tuje, četrtega pa drži boj za obstanek v neprestani tlaki.

»Bratov in sester nisem imel. Starši so že davno mrtvi, umrli so, ko sem bil še otrok. Varuh, ki me je zredil, je bogato dediščino v denarju, ki so mi jo zapustili starši, vestno upravljal; toda tista bogastva, ki jih ima otrok sicer: razposajenost, veselo srce, ali celo ljubezen — vse to mi je mož poneveril. Več mi je poneveril, kakor če bi bil neupravičeno segel po mojih vrednostnih papirjih.

V moje stanovanje v mestu je nekoč vdrl vlomilec, ukradel zlato uro in prstan, vreden okrog pet tisoč dinarjev, in je dobil za to dve leti ječe.

Moj varuh pa, ki je vlomil v paradiž mojih otroških let in ki mi sicer ni ukradel kovanega denarja, zato pa ves nakit mladih let, ni bil kaznovan niti z enim dnevom zaporu. Na svoj enindvajseti dan, ko sem postal polnoleten, sem mu pisal pismo, da sem si bil dal po nekem strokovnjaku izračunati, da je trud, ki ga je imel z menoj, vreden 2000 Din; to vsoto da sem danes

poslal »Društvu za varstvo otrok«, kjer je njegova žena predsednica, zato, da bo med nama vse poravnano. Svojega računa pa ne bom pošiljal njemu, temveč Bogu, ki vse natančno plača.

Veliko odlikovanj ima država. Biti pa bi moralo tudi odlikovanje za take varuhe, ki svojo dolžnost, da nadomeščajo umrlega očeta, res izpolnjujejo. Toda sodišča, ki določajo varuštva, bi teh odlikovanj ne smela predlagati, ker se zadovolje s preskromnim delom; tudi občine ne in ubožni očetje, kajti ti imajo vse varuštvo več ali manj za neko breme; tudi varovanci sami bi ne bili čisto opravičeni, kajti ti so, oh, privajeni tako veliki skromnosti, prečestokrat ne utemeljeni hvaležnosti, da bi tudi oni hvaležno odlikovali umazane lenuhe, ki ne poznajo ljubezni, ker ne vedo za boljše. Če bi gospod Bog sam mogel podeljevati odlikovanja varuhom, on, ki edini vé vse in pozna srce in obisti, potem bi bil ta red mnogo redkejši kakor je zlata kolajna za preprostega moža, toda tudi potem — kakor ta — pošteno in s težavo prislužen.